

2

Було сім хвилин по дванадцятій. Собака лежав на моріжку перед будинком місіс Шиєрс. Його очі були заплющені. Він мав такий вигляд, наче біг на боці, так само, як бігають собаки, коли їм сниться, що вони женуться за котом. Але собака не біг і не спав. Собака був мертвий. Із нього стирчали садові вила. Очевидно, зубці вил проштрикнули собаку наскрізь і застрягли в землі, оскільки вони не падали долі. Я вирішив, що собаку, напевне, вбили вилами, оскільки не бачив на ньому інших поранень, і не думаю, що хтось би став проштрикувати пса вилами після того, як він помер із якоїсь іншої причини, наприклад раку або автомобільної аварії. Але я не був цілком упевнений.

Я пройшов крізь ворота місіс Шиєрс і зачинив їх за собою. Вийшов на моріжок і опустився на коліна перед собакою. Я поклав руку на його морду. Вона й досі була тепла.

Собаку звали Веллінгтон. Він належав місіс Шиєрс, яка також була нашим другом. Вона жила навпроти, у другому будинку ліворуч.

Веллінгтон — пудель. Не один із тих маленьких пуделів, яким роблять стрижки в перукарнях, а великий пудель. У нього була кучерява чорна шерсть, але якщо придивитися, то шкіра під нею мала блідо-жовтий колір, як у курки.

Я погладив Веллінгтона й замислився над тим, хто його вбив і чому.

3

Мене звати Крістофер Джон Френсіс Бун. Я знаю всі країни світу, їхні столиці, а також прості числа до 7057.

Вісім років тому, коли я познайомився з Шивон, вона показала мені цей малюнок,

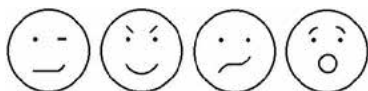
і я знав, що це означає «сумний» — так я почувався, коли знайшов мертвого собаку.

Потім вона показала мені цей малюнок,

і я знав, що це означає «радісний» — так я відчуваюся, коли читаю про космічні місії «Аполлон» або коли не сплю о третій чи четвертій ранку і можу ходити вулицею та уявляти собі, що я — єдина людина в цілому світі.

Тоді вона намалювала кілька інших малюнків,

але я не зміг сказати, що вони означають.

Я попросив Шивон намалювати багато таких облич і написати поруч чіткі пояснення, що вони означають. Я носив цей аркуш у кишені й діставав кожного разу, коли не розумів, що мають на увазі люди. Але було дуже складно вирішити, які зображення більше схожі на вирази їхніх облич, бо ці вирази дуже швидко змінюються.

Коли я розповів про це Шивон, вона дістала олівець і ще один аркуш паперу і сказала, що люди, ймовірноше, почувалися так:

а потім засміялася. Тому я порвав перший аркуш і викинув його. А Шивон вибачилась. І зараз, коли я не розумію людей, то питаю, що вони мають на увазі, або йду геть.

5

Я витягнув із собаки вила, взяв його на руки та обійняв. Із темних дірок від зубців цідилася кров.

Мені подобаються собаки. Завжди можна зрозуміти, про що думає собака. У нього є чотири стани. Щасливий, сумний, злий і зосереджений. А також собаки вірні й не брешуть, оскільки не вміють розмовляти.

Я обіймав собаку протягом чотирьох хвилин, а потім почув крик.

Я підвів погляд і побачив місіс Шиєрс, яка бігла до мене зі свого патіо. Вона була вдягнена в піжаму й домашній халат. Нігті на ногах мали яскраво-рожевий колір, а ноги були босі. Вона кричала:

— Що ж ти, бляха, наробив із моїм собакою?

Мені не подобається, коли люди на мене кричать. Я боюся, що вони можуть вдарити чи торкнутися мене, і не знаю, що ще може статися.

— Пустити його, — крикнула вона. — Пустити, бляха, пса, заради всього святого.

Я поклав собаку на моріжок і відійшов назад на 2 метри.

Вона нахилилася. Я гадав, що місіс Шиєрс теж збирається взяти собаку на руки, але вона цього не зробила. Може, вона помітила, що на ньому дуже багато крові, і не хотіла забруднитися. Натомість вона знову почала кричати.

Я затулив руками вуха, заплющив очі та став скручуватися калачиком, поки не увіткнувся чолом у траву. Трава була мокра й холодна. Це було приємно.

Це детективний роман, у якому розслідується вбивство.

Шивон сказала, я маю написати щось таке, що б сам захотів прочитати. Здебільшого я читаю книжки про науку та математику. Мені не подобаються справжні романи. У справжніх романах люди кажуть речі на кшталт: «Я померезаний залізом, сріблом і крапляннями звичайного бруду. Я не можу стиснутися в міцний кулак, як це роблять люди, які не покладаються на мотивацію»¹. Що це означає? Я не знаю. І Батько також. Шивон і містер Джевонс теж не знають. Я в них питаю.

Шивон має довге світле волосся й носить окуляри із зеленого пластику. А містер Джевонс пахне милом і носить коричневі черевики, у кожному з яких є приблизно 60 маленьких круглих дірочок.

Проте мені подобаються детективні романи, у яких розслідуються вбивства. Тому я пишу детективний роман.

У детективному романі з убивством треба визначити вбивцю, а потім його впіймати. Це загадка. Якщо це добра загадка, то інколи можна вирахувати розв'язку ще до кінця книжки.

Шивон сказала, що книжку слід починати так, аби одразу привернути увагу читачів. Тому я почав із собаки. Також я почав із собаки тому, що це відбулося зі мною, а мені важко уявляти речі, які зі мною не відбувалися.

Шивон прочитала першу сторінку й сказала, що роман незвичайний.

Вона взяла це слово в лапки, згинаючи вказівний і середній пальці у формі цього розділового знака. Вона сказала, що зазвичай у детективних романах убивають

¹ Я знайшов цю книжку в міській бібліотеці, коли одного разу Мати по-везла мене до міста.

людей. Я зауважив, що в «Собаці Баскервілів» було вбито двох псів — власне гончака та спанієля Джеймса Мортімера, але Шивон пояснила, що головними жертвами вбивці були не вони, а сер Чарлз Баскервіль. За її словами, це тому, що читачі більше співчують людям, аніж собакам, і якщо в книжці вб'ють людину, то вони захочуть читати далі.

Я сказав, що хочу написати про якийсь реальний факт, і я знаю людей, які померли, але не знаю нікого, хто б помер не своєю смертю, окрім містера Полсона, батька Едварда зі школи. Але то був нещасний випадок під час стрибка з дельтапланом, і насправді я його не дуже добре знав.

Також я сказав, що співчуюю собакам, оскільки вони вірні й чесні, а деякі собаки цікавіші та розумніші за деяких людей. Наприклад, Стів, який ходить до школи щочетверга, не може самостійно їсти, не може навіть палиці з землі підібрати. Шивон попросила мене не говорити цього матері Стіва.

11

Потім приїхала поліція. Мені подобаються поліцейські. Вони мають спеціальну форму й нашивки з номерами, і я знаю, що вони мають робити. Поліцейських було двоє, жінка і чоловік. В обтислих штанах жінки-поліцейського була невелика дірка на щиколотці лівої ноги, а посередині дірки була червона подряпина. До підосшви одного з черевиків чоловіка-поліцейського прилип великий оранжевий листок із якогось дерева.

Жінка-поліцейський обхопила руками місіс Шиєрс і повела її до будинку.

Я відірвав голову від трави.

Чоловік-поліцейський присів біля мене навпочіпки й запитав:

— Юначе, ви не хочете мені пояснити, що тут відбувається?

Я сів і відповів:

— Собака помер.

— Це я вже збагнув, — сказав він.

— Гадаю, хтось убив собаку, — додав я.

— Скільки тобі років? — спитав він.

— 15 років, 3 місяці й 2 дні, — відповів я.

— І що саме ти робив у цьому саду? — поцікавився він.

— Обіймав собаку, — сказав я.

— Чому ти обіймав собаку? — спитав поліцейський.

Це було складне запитання. Мені цього хотілося. Мені подобаються собаки. Мені стало сумно, коли я побачив, що собака помер.

Поліцейські мені також подобаються, і я хотів належним чином відповісти на запитання, але чоловік-поліцейський не дав мені часу, аби правильно сформулювати відповідь.

— Чому ти обіймав собаку? — знову спитав він.

— Мені подобаються собаки, — сказав я.

— Це ти вбив собаку? — спитав він.

— Я не вбивав собаку, — заперечив я.

— Це твої вила? — спитав він.

— Ні, — відповів я.

— Здається, тебе дуже засмутив цей випадок, — сказав він.

Він ставив забагато запитань і ставив їх надто швидко. Вони накопичувалися в моїй голові, наче хлібини на заводі, де працює Дядько Террі. Це завод-пекарня, і він керує різальними машинами. Інколи різалка працює недостатньо швидко, а хліб усе прибуває, і створюється затор. Інколи я думаю, що мій розум — це теж машина, але не обов'язково для нарізання хліба. Мені так легше пояснювати людям, що відбувається в моїй голові.

Поліцейський сказав:

— Я питаю тебе ще раз...

Я знову повалився на моріжок, притиснув чоло до землі й почав видавати звуки, які Батько називає стогоном. Я видаю цей звук, коли в мою голову надходить забагато інформації із зовнішнього світу. Це наче прикласти радіо до вуха, коли тобі погано, і налаштувати його на хвилю між станціями, де є тільки білий шум, і ввімкнути звук на повну, щоб чути лише цей звук і знати, що ти в безпеці, бо не чуєш нічого іншого.

Поліцейський схопив мене за руку й поставив на ноги.

Мені не сподобалося, як він мене торкається.

І тоді я його вдарив.

13

У цій книжці не буде ніякого гумору. Я не вмію розповідати жарти, бо я їх не розумію. Ось, наприклад, жарт. Я почув його від Батька.

«Його обличчя було різке, але жести на тлі — невиразні».

Я розумію цей жарт. Мені пояснили. Гумор у тому, що слово «різкий» має три значення, ось такі: **1)** загострені, виразні фізіономічні риси; **2)** те, що виражає рішучість і завзяття; **3)** те, що чітко зображене на фотографії чи картині. У значенні **1** цей прикметник вживається тільки з обличчям, у значенні **2** може стосуватися як обличчя, так і жестів, а до значення **3** відносяться тло і невиразність.

Якщо я розмірковую над цим жартом, то мені треба уявити, що слово має одночасно три значення, а це наче водночас слухати три різні музичні твори — це бентежить,

збиває з пантелику і зовсім не заспокоює, як білий шум. Це наче коли троє людей одночасно розповідають тобі три різні речі.

Тому в цій книжці немає жартів.

17

Деякий час поліцейський мовчки дивився на мене. Потім він заявив:

— Я заарештовую тебе за напад на поліцейського.

Від цього мені стало набагато спокійніше, тому що так говорять поліцейські по телебаченню й у фільмах.

Далі він сказав:

— А тепер я б порадив тобі залізти на заднє сидіння патрульної машини, бо якщо ти ще раз викинеш оцей коник, лайно ти мале, то в мене точно зірве дах. Зрозуміло?

Я пішов до патрульної машини, припаркованої просто за воротами.

Він відчинив задні двері, і я забрався всередину. Він сів за кермо й зв'язався по рації з жінкою-поліцейським, яка досі перебувала в будинку:

— Кейт, малий засранець щойно на мене накинувся. Можеш побути з місіс Ш, поки я відвезу його до відділка? Я домовлюся з Тоні, аби він по тебе заїхав.

Вона озвалася:

— Звісно. Зустрінемось пізніше.

— Окі-докі, — відповів поліцейський, і ми поїхали.

У патрульній машині пахло гарячим пластиком, лосьйоном після гоління та картоплею фрі.

Поки ми їхали до центра міста, я дивився на небо. Стояла ясна ніч, і було видно Чумацький Шлях.

Дехто вважає, що Чумацький Шлях — це довга низка зірок, але це не так. Наша галактика — це величезний